

4 Απριλίου 2025

Ο Άγιος Νεομάρτυς και Ιερομάρτυς Νικήτας

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

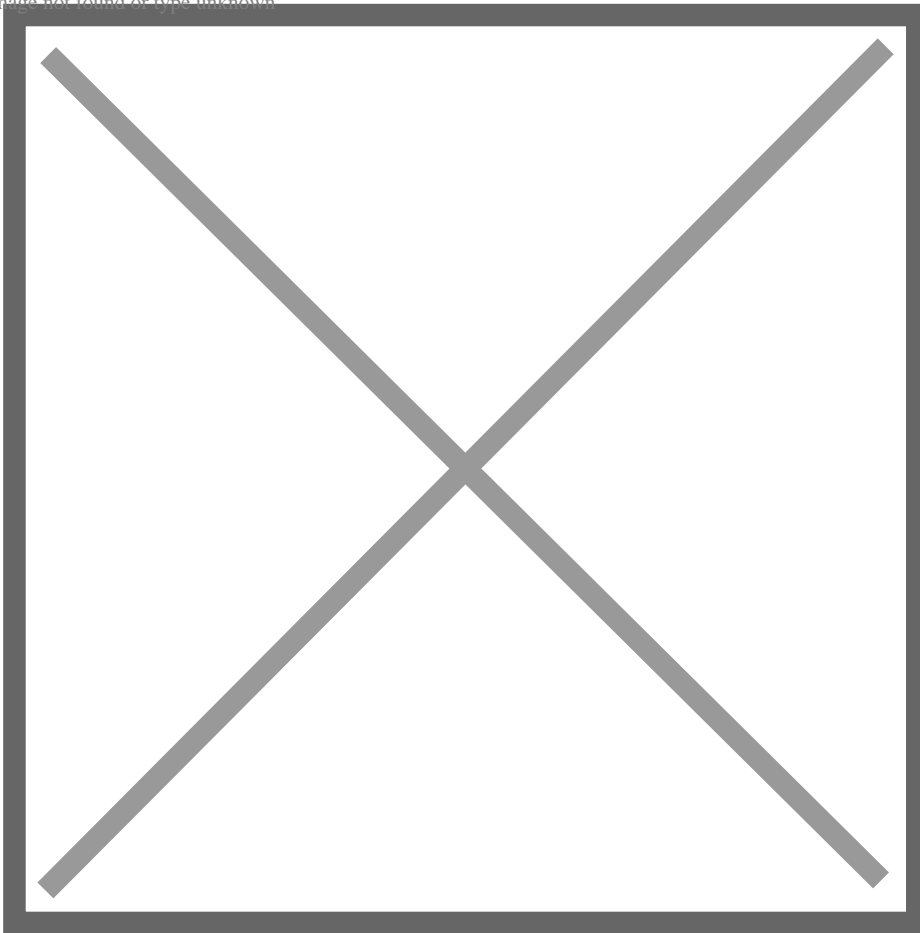
Image not found or type unknown

Μαρτύρησε στις Σέρρες στις 4 Απριλίου 1808. Κυριακή του Πάσχα.

Ο Άγιος καταγόταν από την Τραπεζούντα του Πόντου και από γονείς κρυπτοχριστιανούς. Σε ώριμη ηλικία πήγε στο Άγιο Όρος, στη Σκήτη της Αγίας Άννης, όπου έγινε μοναχός και προόδευσε πνευματικά.

Image not found or type unknown

Συνέπεσε τότε να μετατραπεί η Μονή Αγίου Παντελεήμονος, το Ρωσικό, σε κοινόβιο και παρεκάλεσαν οι πατέρες να πάνε κι άλλοι μοναχοί, για να επανδρωθεί η Μονή. Μεταξύ των Πατέρων που εστάλησαν από την Σκήτη της Αγίας Άννης, ήταν και ο Άγιος. Εκεί συνέχισε τον πνευματικό του αγώνα, οι δε πατέρες της μονής, εκτιμώντας την καθαρότητα και την πνευματικότητά του, τον έκριναν άξιο

και για την ιεροσύνη και χειροτονήθηκε ιερέας.

Επειδή ο Άγιος προερχόταν από προγόνους και γονείς κρυπτοχριστιανούς βασανιζόταν από τον λογισμό μήπως είχε ευθύνη για τους γονείς του και τους συγγενείς του. Μήπως έπρεπε να πάει να τους μιλήσει, να θερμάνει την πίστη τους, ώστε να ζήσουν φανερά ως Χριστιανοί, έστω κι αν αυτό θα είχε συνέπειες για τον ίδιο.

Σιγά σιγά του γεννήθηκε ο πόθος για ομολογία και μαρτύριο. Αποκάλυψε τους λογισμούς του στον ηγούμενο και τους άλλους πατέρες αλλά δεν συμφώνησαν μήπως και δειλιάσει μπροστά στα βασανιστήρια και αντί ομολογητής και μάρτυρας γίνει αρνητής.

Επειδή με το πέρασμα του χρόνου ο πόθος του αυτός γινόταν ασίγαστος, απευθύνθηκε στους πατέρες της Σκήτης της Αγίας Άννης, οι οποίοι συμφώνησαν και ύστερα από προετοιμασία έφυγε με τη συνοδία κάποιου αδελφού.

Δεν πρόλαβε, εξαιτίας της σφοδρής επιθυμίας του, να φθάσει στην πατρίδα του αλλά εξεπλήρωσε τον πόθο του στην πόλη των Σερρών. Φιλοξενήθηκε και προετοιμάστηκε στο Μετόχι της Ι. Μ. Εικοσιφοινίσσης.

Μεγάλη Τρίτη πρωί, μετέλαβε, παρακάλεσε τους Πατέρες να κάνουν Παράκληση γι' αυτόν και, ζητώντας συγχώρεση από όλους, βγήκε από το Μετόχι. Κατευθύνθηκε προς το τζαμί της Αγίας Σοφίας. Εκεί συνάντησε ένα μουσουλμάνο μαθητή κάποιου σπουδαίου διδασκάλου του Ισλάμ, ανάπηρο στα πόδια. Ο Άγιος από αυτό πήρε αφορμή για την ομολογία και το μαρτύριο. Ρώτησε τον ανάπηρο Τούρκο γιατί δεν φροντίζει για τη θεραπεία του κι εκείνος του απάντησε πως δεν υπάρχει θεραπεία, διότι είναι έτσι εκ γενετής. Ο Άγιος του υποσχέθηκε πως, αν πιστέψει στον Χριστό και βαπτισθεί, θα γίνει τελείως καλά. Ο μαθητής φώναξε αμέσως τον δάσκαλό του, στον οποίο ο Άγιος ομολόγησε ότι είχε έρθει να κηρύξει την πίστη στον Χριστό, τον αληθινό Θεό. Ο μουσουλμάνος δάσκαλος τον εξέτασε και κάλεσε και άλλους τούρκους αλλά κανείς δεν ήταν σε θέση να αντικρούσει τον Άγιο. Τον έφεραν στο δικαστήριο. Αφού ομολόγησε και εκεί με παρρησία και σοφία τον Χριστό, ο δικαστής διέταξε να τον κλείσουν στη φυλακή και να φωνάξουν τον ανώτατο δάσκαλο των μουσουλμάνων. Όταν ήρθε ο πρώτος δάσκαλος μαζί με άλλους μορφωμένους Τούρκους έφεραν μπροστά τους τον Άγιο και τον ρώτησαν :

Γιατί, καλόγερε, διδάσκεις τους μουσουλμάνους να αφήσουν την πίστη τους και να πιστέψουν στον Χριστό; Μήπως τρελλάθηκες;

Ο Άγιος τους απάντησε :

Με τη χάρη του Θεού δεν έχασα τα λογικά μου. Μόνο ο ζήλος της αληθινής πίστης με παρακίνησε να κηρύξω και σε σας ν' αφήσετε την πλάνη σας και να πιστέψετε στον Χριστό, τον μόνο αληθινό Θεό.

Κατόπιν ο Άγιος, φωτισμένος από τη χάρη του Αγίου Πνεύματος, ανέπτυξε όλο το μυστήριο της θείας Οικονομίας. Ο πρώτος δάσκαλος του έκανε κι άλλες ερωτήσεις στις οποίες ο Άγιος απάντησε χωρίς δισταγμό. Τέλος τον ρώτησε ποια γνώμη έχει για τον Μωάμεθ και ο Άγιος του απάντησε, εμείς δεν τον έχουμε καθόλου για προφήτη. Μάλιστα ειλικρινά σας λέω, εγώ τον θεωρώ απατεώνα και πραγματικό διάβολο.

Ο δάσκαλος τότε αντέδρασε λέγοντάς του :

Καλόγερε, είσαι απολίτιστος. Εγώ κάνω το παν για να σε ελευθερώσω κι εσύ με τα σκληρά σου λόγια επιδιώκεις τον θάνατο.

Κι εγώ αυτό επιθυμώ, του απάντησε ο Άγιος και γι αυτό ήρθα με τη θέλησή μου να θυσιάσω για την αγάπη του Χριστού. Μόνο που εσάς λυπάμαι και ιδιαίτερα εσένα. Παρόλο που είσαι προκομμένος και ηλικιωμένος δεν γνώρισες την αλήθεια αλλά βρίσκεσαι στο σκοτάδι της πλάνης και διδάσκεις και τους άλλους τα πλανεμένα δόγματα της θρησκείας σας.

Μετά από αυτά όλοι τους έφυγαν ντροπιασμένοι και βράζοντας για εκδίκηση.

Ενημερώθηκε ο πασάς για τη συνάντηση και τη συνομιλία και διέταξε να τον κλείσουν πάλι στη φυλακή. Όσο ήταν στη φυλακή μαθεύτηκε ότι τον υπέβαλαν σε φρικτά βασανιστήρια. Του έκαιγαν με λαμπάδες τα ρουθούνια, του έσφιγγαν το κεφάλι με πυρακτωμένο σιδερένιο στεφάνι, τόσο που πετάχτηκαν έξω οι βολβοί των ματιών του, έμπηγαν ακίδες στα νύχια του, τον κρέμασαν ανάποδα, του έσπρωχναν μεταλλικό σύρμα στα κρύφια μέλη του και το τραβούσαν έξω απότομα, προκαλώντας του αφόρητο πόνο. Ο Άγιος τα υπέφερε όλα αμίλητος, με αδαμάντινη υπομονή, παραδομένος στην προσευχή, προσηλωμένος στον Χριστό. Προς το μεσημέρι του Μεγάλου Σαββάτου ζήτησε να παρουσιαστεί στον Γιουσούφ Μπέη και του ζήτησε ή να τον θανατώσει ή να τον ελευθερώσει να κάνει Ανάσταση με τους αδελφούς του. Τον έριξαν βάνουσα πίσω στη φυλακή.

Τελικά τη νύχτα του Μεγάλου Σαββάτου τον οδήγησαν, χτυπώντας τον, να τον απαγχονίσουν στο Τζεριάχ Παζάρ, κοντά στην εκκλησία του Αρχιστράτηγου Μιχαήλ. Έδεσαν το σκοινί σ' ένα μεγάλο πλάτανο και διέταξαν ένα γύφτο να σκύψει να πατήσει στις πλάτες του ο Άγιος και να του περάσουν το σκοινί στο λαιμό. Όμως ο Άγιος είπε με πολλή ταπείνωση :

Δεν είμαι άξιος να πατήσω πάνω σε άνθρωπο.

Τότε ανεβάζοντάς τον σε ένα σκαμνί του φόρεσαν τη θηλειά. Έτσι ξημερώνοντας η Κυριακή του Πάσχα τελείωσε τον σκληρό αγώνα του μαρτυρίου του ο γενναίος Νικήτας, κοινωνός των Παθών και της Αναστάσεως του Κυρίου.

Μετά τον θάνατό του οι δήμιοι του έβγαλαν όλα τα ρούχα και τον άφησαν γυμνό. Αλλά κάποιοι ευλαβείς Χριστιανοί παρακάλεσαν και τον σκέπασαν με μία ψάθα.

Ουράνιο φως κάλυψε το λείψανο του Αγίου ιερομάρτυρος και το είδαν και το βεβαίωναν πολλοί. Το τίμιο λείψανο έμεινε κρεμασμένο ως την Τρίτη της Διακαινησίμου, χωρίς να πάθει καμία αλλοίωση, με το πρόσωπο στραμμένο κατά την ανατολή. Το βράδυ ο πασάς έδωσε άδεια για ταφή. Το ενταφίασαν στην εκκλησία του Αγίου Νικολάου.

Τα θαύματα που σημειώθηκαν από την πρώτη ώρα επιβεβαίωσαν την αγιότητα του μάρτυρος και την παρρησία που είχε μπροστά στον Θεό.